

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

20 דצמבר 2015

תמ"ש 54945-12-14

תמ"ש 55007-12-14

בפני כב' השופט נפתלי שילה, סגן הנשיא

ד'

ע"י עו"ד שמואל מורן

נגד

ג'

פסק דין

האם יש לחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בסך של 500,000 ₪ בגין נזקים שהיא גרמה לשמו הטוב, לפרטיותו ולמשלח ידו וכן האם ליתן צו מניעה כנגדה ולקנוס אותה על פי פקודת ביזיון בהמ"ש, לאור העובדה שהיא הפרה פסק דין שניתן בהסכמתה ופגעה בפרטיותו?

א. רקע עובדתי

1. בשנת 2000 חתמו הצדדים על הסכם ממון שאושר וקיבל תוקף של פסק דין ושבמסגרתו הסדירו בנה"ז בין היתר את חלוקת הרכוש ביניהם וכן את נושא המשמורת ומזונות הילדים, ככל שיתגרשו. בהסכם נקבע, כי פרט לביצוע הוראות ההסכם, לא תהיה להם כל תביעה או דרישה, האחד מהשני.

2. ביום 09.09.09 הצדדים התגרשו

3. בעקבות תביעה שהגישה הנתבעת, חתמו הצדדים ביום 2.2.11 על הסכם נוסף שקיבל תוקף של פסק דין שבמסגרתו התובע (להלן גם: "האיש") התחייב להעביר לנתבעת (להלן גם: "האישה") ולילדיהם סכומי כסף. גם בהסכם זה נקבע, כי בכפוף לביצוע הסכם זה והסכם הממון, "אין להם כל תביעות הדדיות האחד כלפי השני".

4. בחודש פברואר 2013 הגישה האישה תביעה נוספת כנגד האיש בדרישה כי ישלם תשלומים שונים לצורך ביצוע פרצלציה בבית שהוא העביר לה על פי הסכם הממון. תביעה זו נדחתה לאחר דיון הוכחות, ביום 26.6.13.

5. ביום 2.5.13 הגיש האיש תביעה כספית ע"ס של 200,000 ₪ כנגד האישה (תמ"ש 4123-05-13 להלן: "התביעה הקודמת"). לטענתו, מיד לאחר אישור הסכם הממון השני, ביום 8.2.11, התקשרה אליו האישה וטענה כי היא מתכוונת לפנות לרשות התעופה האזרחית ולהודיע להם כי הוא חולה נפש, זקוק לטיפול נפשי ומכור לכדורים ולכן הוא לא יכול להמשיך בעבודתו כקברניט בחברת XXX.

6. כמו כן, האיש טען כי ביום 10.2.11 האישה התקשרה אליו שוב, לאחר שהטרידה אותו ב - 14 שיחות טלפון קודמות ואמרה לו כי עליו להתפטר מיד מעבודתו כקברניט ב XXX ואם לא יעשה כן, היא תפעל לפיטוריו. סמוך לאחר מכן, האישה התקשרה לידידתו ... ואמרה לה כי האיש הוא סוטה וחולה מין, חולה נפש שזקוק לטיפול נפשי והיא תביא לשלילת רישיון הטיס שלו. באותו יום, האישה התקשרה גם לבת זוגו דאז של האיש, וטענה בפניה דברים דומים, לרבות שהאיש מסוכן להטיס מטוס והיא תדאג לשלילת רישיונו.

7. לדברי התובע, האישה שבה והתקשרה אליו ואיימה כי תביא להפסקת עבודתו כטייס והוא שקל לפנות בתובענה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת. לטענתו, הוא החליט כי עדיף להבליג ולהימנע מפתיחת הליכים נוספים. ברם, ביום 29.4.13 הודיע ב"כ האישה לב"כ האיש, כי נקבעה לאישה פגישה בחברת XXX ליום 12.5.13. לנוכח זאת, האיש הגיש את התביעה הקודמת, בה טען כי התנהלות האישה כנגדו מהווה בין היתר הטרדה מאיימת ופגיעה בפרטיות ומעשייה גורמים לו נזק רב.

8. האיש עתר בתביעה הקודמת ליתן כנגד האישה צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת שיאסור עליה להטריד אותו או לפגוע בשמו הטוב או בפרטיותו,

לרבות במקום עבודתו וכן לחייב אותה לשלם לו פיצוי כספי בסך של 100,000 ₪ ולהפקיד ערובה בסך של 100,000 ₪ שתחולט אם תפר את הצו.

9. ביום 19.6.13 התקיים דיון בבקשת האיש לצו מניעה זמני. במסגרת הדיון, הסכימה האישה לא לפנות "לאף גוף שהוא הקשור לתובע. רק ככל שתתבקש הנתבעת ע"י גופים מוסמכים למסור מידע נוסף, היא תמסור את המידע הידוע לה". להסכמה זו ניתן תוקף של החלטה.

10. ביום 16.10.13 התקיים דיון בתביעה הקודמת. בסיום הדיון, הסכימו הצדדים כי התביעה תמחק ללא צו להוצאות וכי: "ניתן צו הדדי האוסר על שני הצדדים להטריד את הצד השני או לפגוע בשמו הטוב או בפרטיותו של הצד השני בכל צורה שהיא. במקרה שקיימת עבירה פלילית רשאי כל צד לפנות לרשויות השונות". להסכמה זו ניתן תוקף של פסק דין (להלן: "פסק הדין").

11. ביום 17.9.14 הגישו אחיו של האיש, שהיו שותפים של האיש במגרש שחלקו הועבר על ידי האיש לאישה, תביעה כנגד האישה בבית משפט השלום בפ"ת, לפירוק השיתוף ולסעד כספי.

12. ביום 24.9.14 שלחה האישה מכתב ליו"ר דירקטוריון XXX, למנכ"ל, ליועץ המשפטי ומזכיר החברה, למנהלת יחסי משקיעים ולמבקר הפנים של XXX. במכתב זה כתבה האישה בין היתר כי:

"... לא שעתם לאזהרותיי והנכם ממשיכים להעסיק את מר ד' כקברניט פעיל, חרף המידע שסיפקתי לכם לעניין התרופות האנטי חרדתיות שהוא נטל, אבחנו בזמן העסקתו אצלכם כטייס כסובל ממחלות נפש ודיכאון קליני, המוכיחות בעליל שאין הוא כשיר לטיסה, הן בשל הסיכון הברור לטיסה עצמה, והן בשל יחסו המחפיר לצוות הנשי... נחרדתי לשמוע עתה, כי בדעתכם להפקיד בידי את הטסתו של ראש הממשלה ופמלייתו מניו יורק... אין צורך לפרט את ההשלכות האינפורמטיות שעלולות, חלילה, לנבוע מהתנהגות מופקרת זו..."

13. ביום 26.9.14 שלח סמנכ"ל המבצעים בXXX, הקברניט ב', מכתב לאישה, שאליו צורף מכתבו של ד"ר ל', רופא XXX. במכתב זה כתב ד"ר ל' בין היתר כי:

"נערך בירור מקיף ומעמיק, הן בXXX והן במסגרת רשות התעופה האזרחית... לא היו כל ממצאים המונעים מקברניט ד' מלהמשיך בתפקידו. לצערנו, אשתו לשעבר לא חדלה מהטרדות שווא בעקבות סכסוך אישי ביניהם. אין מקום להמשיך ולהטרידו".

14. ביום 29.9.14 שלחה האישה מכתב נוסף ליו"ד הדירקטוריון, למנכ"ל, ליועץ המשפטי ומזכיר החברה, למנהלת יחסי משקיעים, למבקר הפנים ולחברי וועדת הביקורת. בין היתר כתבה האישה כי:

"... ב - 28.9 ראיתי בטלוויזיה לא אחר מאשר את קברניט ד' אשר קיבל בברכה את ראש הממשלה למטוס 767 אשר הטיס את ראש הממשלה לניו יורק... לפני זמן קצר קיבלתי מקברניט ב'... מכתב סתמי בו הוא מודיע לי כי: "לא נמצאו ממצאים"... לי ידוע ויש לי הוכחות לכך, שקברניט ד' אינו כשיר לטוס, ושיקר בהצהרות הבריאות ... היות ובחרתם לאפשר לד', גם בעבר וגם עכשיו להמשיך לטוס מבלי שבדקתם את טענותיי, אני מעבירה הוכחות אלה, ביחד עם תגובתכם, לגורמים המוסמכים לחקור עבירות".

15. בו ביום, השיבה חברת XXX לאישה במכתב שבו נאמר בין היתר כי: "כל הגורמים הגיעו למסקנה, כי לא נמצאו ממצאים המונעים מקברניט ד' מלהמשיך בתפקידו. ככל שיש בידיך מידע רלוונטי נוסף, אשר עשוי להשפיע על תפקודו של קברניט ד' כטייס בXXX, נודה לך אם הוא יועבר בהקדם האפשרי לחברת XXX".

16. ביום 30.9.14 פנתה האישה למר ב' במכתב עם העתקים לכל בעלי התפקידים הנ"ל בחברת XXX ובו כתבה בין היתר כי:

"אף שבידי הוכחות לאמור במכתבי לXXX לכך שד' נטל תרופות, קבל טיפולים ולא דווח כלל... גם לאחר שנפגשתי עם ו' לפני כשנה, לא

ביקשתם להיפגש איתי, לשמוע את שמות כל מטפלי של ד' וכל התרופות שנטל, לראות הוכחות...".

17. הטייס הראשי וראש אגף מבצעי אוויר, הקברניט ס', השיב לפנייתה של האישה ובמכתבו כתב בין היתר כי:

"ככל שיש בידייך מידע ("הוכחות" במילותיך) אשר עשוי להשפיע על כשירותו של קברניט ד' לתפקד כטייס בXXX, אנא העבירי אותו בדחיפות לידי הח"מ".

18. ביום 20.10.14 פנתה האישה לקברניט ס' במכתב שבו נאמר בין היתר כי:

"לא רק שמידע זה כבר הועבר לXXX, אלא שו' אשר נפגש איתי, ראה מסמכים, ביקש וקיבל הבהרות...".

19. ביום 9.11.14 העביר ד"ר ל' מסרון לקברניט ב' שבו נאמר בין היתר כי:

"שוחחתי טלפונית עם הגב' ג'. העלתה וחזרה על סיפורי עבר: מחלות נפש במשפחה, נטיות אובדניות... נטילת תרופות פסיכיאטריות שלא דווחו על ידו, יחסי מין פרועים עם דיילות צעירות, הביעה את חששה העמוק שיבצע בטיסה מה שביצע הטייס המצרי...".

20. ביום 30.11.14 שלחה האישה מכתב נוסף לעו"ד של XXX, מר נ'. במכתב זה טוענת האישה שהאיש ביצע עבירות טיס חמורות "במשך שנים ארוכות" והוא הטיס מטוס למרות שנטל תרופות פסיכיאטריות. היא טענה כי האיש סובל "מדיכאון קלני חשוך מרפא". לדבריה, XXX מסייעת בידי האיש לבצע "עבירות פליליות קשות, תוך סיכון חיי נוסעיה".

21. ביום 9.12.14 כתבה האישה לעו"ד נ' כי היא פנתה לרשות התעופה האזרחית בארה"ב וכי היא תעביר להם "את כל המידע הנחוץ ללא כל דיחוי נוסף".

22. ביום 25.12.14 הגיש האיש את התביעות נשוא הליך זה. בתביעה אחת עותר האיש לצו מניעה ולפיצוי בסך של 500,000 ₪ ובתובענה נוספת הוא עותר לסעדים על פי פקודת בזיון בית המשפט.

23. ביום 29.12.14 התקיים דיון בבקשה לצו מניעה זמני שהגיש התובע. בסיום הדיון, נעתרתי לבקשת התובע וניתן צו מניעה זמני האוסר על הנתבעת לפנות למקום עבודתו של התובע וכן לרשויות התעופה ולמסור מידע אודות מצבו של התובע ומחדלים שלטענתה ביצע, עד למתן פסק דין בתביעה. בקשת רשות ערעור שהגישה הנתבעת על החלטתי, נדחתה ע"י כב' השופט שוחט ביום 9.2.15 (רמ"ש 8373-01-15).

24. התקיימו ארבע ישיבות הוכחות והצדדים הגישו את סיכומי טענותיהם בכתב.

ב. טענות התובע

1. הנתבעת שמה לה למטרה להרוס אותו ולפגוע פגיעה אנושה בשמו הטוב ובמקור פרנסתו. התובע הטיס לא אחת את ילדי הצדדים בהסכמתה המלאה של הנתבעת. אם אכן מסוכן לטוס עם התובע, כיצד היא הסכימה לסכן את חיי ילדיה ואפשרה להם, גם לאחרונה, לטוס עמו במטוס שהוא מטיס? הנתבעת אינה "אזרחית מודאגת" אלא מעוניינת לנקום ולהעניש אותו.

2. במשבר הגירושין שפקד את הצדדים בשנת 2008, נעזר התובע לתקופה קצרה בתרופה אנטי חרדתית מסוג זנקס במינון נמוך.

3. למרות שמאז לא נזקק התובע לשום טיפול והוא קברניט מצטיין וטייס מעולה, הנתבעת, זו הפעם השלישית, מפרה צווים שיפוטיים ומכפישה אותו על מנת לגרום לפיטוריו ולפגיעה בשמו הטוב.

4. הנתבעת אף פירטה בהרחבה את טענותיה בדבר מצבו הנפשי של התובע וסוגי הכדורים הפסיכיאטרים שנטל וכן את טענותיה כי האיש הטריד מינית דיילות ובגד בה, במסגרת כתב ההגנה שהגישה בתביעה שהוגשה ע"י אחי התובע ושהוא כלל לא היה צד לה. טענות אלו כלל לא רלוונטיות לאותו הליך

ונעשו רק על מנת להכפישו ולפגוע בו (תיק 41817-09-14 בבית משפט השלום בפ"ת - נספח ט"ו לכתב התביעה).

5. מעשי הנתבעת מהווים הטרדה מאיימת, פגיעה בפרטיות, ביזיון בהמ"ש ועוולות נזיקיות. התנהגותה מהווה הפרה בוטה של פסק הדין שניתן בהסכמתה בתביעה הקודמת. מעשי הנתבעת הם בגדר "מעשי אלימות" כהגדרתם בסעיף 3 (3) לחוק למניעת אלימות במשפחה תשנ"א - 1991.

6. התנהגות הנתבעת מהווה אף הפרת חובה חקוקה על פי סעיף 63 לפקודת הנזיקין וכן עוולת רשלנות לפי סעיף 35 לפקודת הנזיקין.

7. לא יעלה על הדעת כי חברת XXX תסכן חיי מאות נוסעים ותאפשר לתובע לטוס, אם היא היתה סבורה שיש סיכון כלשהו בכך שהתובע מטיס מטוסים.

8. לפיכך, התובע עותר למתן צו מניעה קבוע האוסר על הנתבעת לפנות לכל אדם או גוף ולטעון בפניהם טענות שיש בהם בכדי לפגוע בפרטיותו, בשמו הטוב ובעיסוקו ולהטרידו בכל צורה אחרת.

9. כמו כן, התובע עותר לכך שהנתבעת תפקיד ערובה בסכום של 500,000 ₪ לפי סעיף 5 (ד) לחוק למניעת הטרדה מאיימת תשס"ב - 2001 (להלן: "החוק למניעת הטרדה מאיימת") אשר תחולט לטובת התובע, אם תפר את הצו.

10. בנוסף, התובע עותר לפיצויים בגין עוגמת נפש קשה ומתמשכת ופגיעה בשמו הטוב בסך של 500,000 ₪ וכן לפיצויים עונשיים ומוגברים. זאת, במיוחד שהנתבעת פנתה לפני פסק הדין לרשויות השונות "וקיבלה תשובה שהעניין נבדק וטופל" (סעיף 1 ג וסעיף 2 לסיכומי התשובה) ולמרות זאת, "התעקשה להמשיך ולהכפיש את התובע, באותן טענות אשר באותו זמן כבר ידעה היטב כי הופרכו" (סעיף 3 לסיכומי התשובה).

11. התובע הגיש גם תביעה לפי פקודת ביזיון בית המשפט, לאור הפרת פסק הדין והוא עותר כי בית המשפט יאכוף על המשיבה את פסק הדין בקנס או במאסר, ככל שתפר את פסק הדין.

ג. טענות הנתבעת

1. הנתבעת טוענת כי לא הפרה את פסק הדין ונשמרה זכותה לפנות לרשויות אם מבוצעת עבירה ע"י האיש.
2. מאחר שהתובע נטל תרופות אנטי חרדתיות, על פי החוק, נאסר עליו להטיס מטוס. הנתבעת פעלה למנוע סיכון חיים של נוסעים. התובע ניסה בעבר לשים קץ לחייו וסיפר על רצונו להתרסק עם מטוס שהוא טס בו.
3. התובע אובחן ע"י הפסיכיאטר ד"ר קריצימן כאדם דיכאוני, "מכור למין" ולוקה בבעיות של אובססיביות. זכותה גם על פי פסק הדין לפנות לרשויות מאחר והתובע "על פי הודאתו, ביצע עבירות פליליות חמורות" (סעיף 180 לכתב ההגנה). התובע לא דווח כי נטל כדורים מסוג זנקס וציפקלס וכי היה בטיפולים פסיכולוגיים ופסיכיאטרים, למרות שהיה עליו לדווח על כך על פי הדין. לכן, התובע עבר עבירות על פי חוק העונשין וחוק הטייס השוללות ממנו את האפשרות לשמש טייס מסחרי אזרחי.
4. התובע לוקה בדיכאון קליני חשוך מרפא ואין לאפשר לו להטיס נוסעים. התובע הוא "עבריין מסוכן" והוא טס תחת השפעת סמים אסורים (סעיפים 4-5 לסיכומיה). התובע "עובר עבירה חמורה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה" ומדובר בפשע חמור שעונשו עד עשרים שנות מאסר. התובע לא כשיר לטיסה גם כיום, התנהלותה היתה כדין וכל הדברים שאמרה לגופים השונים אודות התובע, הם אמת.
5. לנתבעת עומדת זכות יסוד חוקתית לחופש ביטוי וחלה עליה חובה "למנוע דבר עבירה, למנוע מטייס אשר איננו עומד בדרישות החוק, להמשיך להטיס נוסעים" (סעיף 3 לסיכומיה).
6. מעשיה נעשו לתועלת הציבור (סעיפים 6 ו-8 לסיכומיה) וחלה הגנת סעיף 18 (3) לחוק הגנת הפרטיות. חלה עליה גם "חובה חוקית ומוסרית למסור מידע זה" (סעיף 123 לסיכומיה). מניעת אפשרות לפנות לגופים השונים, מנוגדת לתקנת הציבור ופוגעת "במרקם החברתי השואף לאמת, לצדק ולחוקיות" (סעיף 126 לסיכומיה).

7. לטענתה, היעדרות לתביעה "תעניק פרס למי שמנצל לרעה את מערכת המשפט על מנת לסתום פיות, להטיל אימה ולהימנע מלבצע את אשר התובע מחויב לבצע, היינו להצהיר אמת על מצב בריאותו" (סעיף 45 לסיכומיה). לכן, יש לדחות את תביעות התובע.

ד. דיון והכרעה

(א) התביעה לצו מניעה קבוע

1. השאלה הראשונה שיש להכריע בה בהליך זה היא, האם פסק הדין שניתן בתביעה הקודמת אסר על הנתבעת להעלות טענות בגין התנהלות התובע שבוצעה לפני מתן פסק הדין. כאמור, פסק הדין שניתן בהסכמת הצדדים ביום 16.10.13 קבע כי: "ניתן צו הדדי האוסר על שני הצדדים להטריד את הצד השני או לפגוע בשמו הטוב או בפרטיותו של הצד השני בכל צורה שהיא. במקרה שקיימת עבירה פלילית רשאי כל צד לפנות לרשויות השונות".

2. הנתבעת טוענת, כי מאחר שהתנהלות התובע שמקורה לפני יום מתן פסק הדין, מהווה גם כיום עבירה פלילית, היא היתה זכאית לפנות לרשויות השונות.

3. בחקירתה, עוד בדיון הראשון שעסק בבקשה לצו מניעה זמני, אישרה האישה כי מאז יום 16.10.13 אין לה כל מידע רפואי חדש בקשר לאיש (עמ' 3 שורות 26-27 לפרוטוקול מיום 29.12.14).

4. דהיינו, אף הנתבעת מודה, כי נטילת הכדורים וקבלת הטיפולים היו לכל המאוחר בשנת 2008 ואין לה כל מידע אודות מצבו הנפשי של האיש או כדורים שנטל או טיפולים שקיבל, לאחר שניתן פסק הדין.

5. בחקירתה, אישרה הנתבעת כי העבירה את החומר שהיה ידוע לה אודות מצבו של התובע לעורך הדין של XXX, עוד בחודש מאי 2013. לטענתה, בעת שהסכימה למתן פסק הדין, היא לא התכוונה לוותר על זכותה לפנות

לגורמים השונים בקשר לעבירות שנעשו לפני מתן פסק הדין. לדבריה: "הייתה לי עדיין כוונה לפנות בדבר עבירה... לא הייתי מסכימה רק לדברים חדשים כי הייתה בכוונתי לפנות כבר במועד ההסכמה שקיבלה תוקף של פסק דין לגופים השונים... כאשר אני הסכמתי להגביל את הפניות שלי רק לדבר עבירה, עדיין סברתי כי העבירות שנבעו משנת 2008 ומשנת 90 רלוונטיות" (עמ' 121 שורה 31 עד עמ' 122 שורה 23).

6. כפי שהנתבעת מציינת בעצמה בסיכומיה (סעיף 212), יש לפרש את פסק הדין שניתן בהסכמה "לפי אומד דעת הצדדים". הפרשנות הנ"ל של הנתבעת, לגבי הסכמת הצדדים שקיבלה תוקף של פסק דין, אינה סבירה כלל. שהרי, התובע עתר במסגרת התביעה הקודמת לסעדים הדומים לסעדים שהוא מבקש בהליך זה. האיש עתר לצו מניעה שיאסור על האישה להטריד אותו ולפנות למקום עבודתו והוא אף עתר לפיצוי כספי. במסגרת הפשרה שהושגה, הסכים האיש לוותר על הפיצוי הכספי שתבע וכן על דרישתו לבטל את הסכם הממון השני, עקב הפרתו ע"י הנתבעת וזאת, בתמורה לכך שהנתבעת לא תפנה יותר לגופים שונים ולא תפגע בשמו הטוב. ברור כי הסייג שהוסף ביחס לעבירה פלילית מתייחס למצב בו יתברר בעתיד כי מי מהצדדים יעבור עבירה ואז ניתן יהיה לפנות לרשויות. ברור כי אם התובע היה יודע שהוא בעצם "לא מקבל כלום" בהסכם הפשרה שהושג והנתבעת יכולה להמשיך ולפנות לגופים שונים בגין מעשים שהוא עשה בעבר, לפני פסק הדין, הוא לא היה מסכים לוותר על תביעתו. לפי פרשנות הנתבעת, מה השיג התובע בהסכם הפשרה? אם עדיין יכולה הנתבעת להמשיך ולפנות לגופים שונים לרבות מקום עבודתו, בגין מעשים שהיו בשנת 2008 או קודם, "מה יצא" לתובע בהסכם הפשרה שקיבל תוקף של פסק דין? ברור כי אומד דעת הצדדים היה שהנתבעת לא תפנה יותר לגופים השונים בגין אירועים שקדמו לפסק הדין וזכותה לפנות רק אם יתברר לה שהתובע ביצע עבירה לאחר שניתן פסק הדין. בצדק טוען האיש כי: "לא יעלה על הדעת כי במסגרת מתן פסק הדין של צו המניעה, היה התובע מסכים כי הצו לא יחול על פניות אלו של הנתבעת, שהרי על פי פרשנות זו של הנתבעת, צו המניעה הינו חסר כל תוחלת ותוקף, והוא מאפשר לה, כנטען, להמשיך ולהכפיש את התובע במקום עבודתו... אין ספק כי הנתבעת, כעורכת דין בהכשרתה... הבינה היטב את משמעות הצו, כמונע פניות בנוגע לטענות

המתייחסות לאירועים בהם עסקה התביעה - לפני מתן הצו". (סעיפים 70-71 לסיכומיו וסעיף 14 לסיכומי התשובה).

7. ברור לחלוטין שכוונת הצדדים בהסכמה שהושגה בעקבות התביעה הקודמת היתה לאסור פנייה לכל גוף, על מנת לפגוע בשמו הטוב של כל אחד מהם, בגין אירועים שנעשו עד לאותו מועד. יש לזכור, כי הנתבעת כבר דווחה לXXX אודות טענותיה כנגד התובע לפני שניתן פסק הדין וברור כי התחייבות האישה היתה שלא להעלות שוב בפני אף גורם, טענות בגין התנהלות התובע שהתרחשה במועד שקדם להסכמה זו. בניגוד לטענת הנתבעת (סעיף 34 לסיכומיה), לא מדובר במצב בו נמנע ממנה להתלונן על ביצוע עבירה שטרם דווחה עליה ולא נמנע ממנה להגיש תלונה במשטרה (סעיף 40 לסיכומיה). היא התחייבה לא לפנות שוב, ביחס למידע אודות חשד לעבירה, שהיא כבר פנתה אודותיו לגורמים המוסמכים, לפני מתן פסק הדין.

זאת ועוד: התובע מפנה לפרוטוקול הדיון בתביעה הקודמת, מיום 16.10.13 (נספח ז' לתצהיר התובע) שבו אומר ב"כ הנתבעת (עמ' 4 שורות 10-11) כי: **"לטעמנו זה לא אמור למנוע ממנה לגשת למשטרה ולמנוע עבירה פלילית"**. **"מניעת" עבירה פלילית מתייחסת "לסיכון עתידי" ולא לאירועים משנת 1990 או 2008 (סעיף 15 לסיכומי התשובה).**

8. למעלה מן הצורך יודגש, כי הנתבעת לא הוכיחה שהתובע עבר עבירה פלילית בכך שלא דווח כי נטל תרופה וקיבל טיפול פסיכולוגי. מר פלס העיד כי רק אם אי הדיווח היה עלול לפגוע ביכולתו של האיש למלא את תפקידו מדובר בעבירה פלילית לפי חוק הטייס. מאחר שלא הוכח כלל וכלל כי התרופות שנטל והטיפולים שעבר פגעו בתפקודו, לא הוכח כי הוא עבר עבירה פלילית כלשהיא (סעיפים 64-67 לסיכומי האיש). שהרי, סעיף 6 לחוק הטייס קובע כי בעל רישיון לא יטיס מטוס אם חל שינוי במצב הבריאותי **"העלול לפגוע ביכולתו למלא את תפקידו... ועובד הטייס יודע כי השינוי עלול לפגוע ביכולתו כאמור"**. בכל מקרה, החל משנת 2013 האיש דווח על קבלת הטיפול ולכן לא בוצעה כל עבירה לאחר מתן פסק הדין (סעיף 69 לסיכומי האיש).

9. לפיכך, יש לבחון האם הנתבעת הפרה את פסק הדין כפי שטוען התובע.

10. מאחר שהנתבעת לא מכחישה את הפניות והמכתבים שהיא שלחה החל מחודש ספטמבר 2014, בהם העלתה טענות בגין עברו של התובע והתייחסה לעובדות שאירעו לפני מועד פסק הדין, ברור שהנתבעת הפרה באופן בוטה וחמור את פסק הדין.

11. פניותיה של הנתבעת נעשו כפי שהיא אישרה בעצמה, על מנת "לקרקע" את התובע ולפגוע בו. לא היתה בפיה כל תשובה מדוע אם היא באמת חשבה שהתובע הוא טייס מסוכן, היא הסכימה שילדיה יטוסו עמו. מדובר בהתנהלות זדונית, חסרת תום לב שמטרתה רק לפגוע בשמו ובפרנסתו של התובע.

12. כפי שהנתבעת כותבת במכתבה מיום 24.9.14 הנ"ל, היא פנתה למר ו' מנהל כוח האדם בXXX עוד לפני מתן פסק הדין בתביעה הקודמת וסיפקה לו מידע "לעניין התרופות האנטי חרדתיות שהוא נטל, אבחוננו בזמן העסקתו אצלכם כטייס הסובל ממחלות נפש ודיכאון קליני".

13. אסור היה לנתבעת בהתאם לפסק הדין, לפנות שוב עם אותו מידע, כאשר לא היה בידה כל מידע חדש בדבר פעולות או מעשים של התובע שאירעו לאחר מתן פסק הדין ושמהווים עבירה.

14. כמה ימים לאחר מכן, ביום 29.9.14, נמסר לנתבעת כי כל המידע שהיא מסרה נבדק באופן מקיף ומעמיק על ידי גורמי המקצוע וגורמי התעופה וכולם הגיעו למסקנה כי אין מניעה שהתובע ימשיך בעבודתו כקברניט. הנתבעת לא הסתפקה בכך והמשיכה במלחמת חורמה כנגד התובע על מנת "לקרקעו".

15. העובדה שלמרות מידע זה, האישה הסכימה שילדי הצדדים יטוסו עם אביהם, מלמדת כי מדובר במהלך חסר תם לב משווע שיש בו רשעות וזדון ותו לא. לא היה לנתבעת כל הסבר כיצד היא הסכימה שילדיה יטוסו עם התובע כשהוא מטיס מטוס, אם קיים סיכון כה מוחשי ואמיתי שהוא מסוכן לציבור הנוסעים. מה גם, שהיא הודתה בחקירתה שהתובע הוא טייס מצוין (עמ' 123 שורות 7-8).

16. השאלה, האם XXX ורשות התעופה האזרחית ערכו את המבדקים המתאימים והאם התובע עבר עבירה, שעה שלא דווח בטופסי הבריאות השנתיים שהיה בטיפול פסיכולוגי בשנת 2008 או שלא דווח על תרופות שנטל בשנת 1990 או 2008, אינה רלוונטית כלל לשאלה האם הנתבעת הפרה את פסק הדין. ברור שהיא התחייבה במסגרת פסק הדין שניתן בהסכמה, לא להעלות יותר טענות אודות מעשים שעשה התובע לפני אותו מועד. לכן, לא אדון בשאלה האם חברת XXX ורשות התעופה האזרחית פעלו כדין וכמתבקש לאור מסירת המידע. אין הדבר משנה מהעובדה שהנתבעת הפרה את פסק הדין. כפועל יוצא מכך, לא נדון כלל בסתירות הנטענות בדברי העדים שהעידו מטעם הרשויות השונות, כפי שפורטו בהרחבה בסיכומי הנתבעת (ראו במיוחד נספח ג' לסיכומיה).

17. נראה כי יש ממש בטענת התובע, כי הנתבעת שבה ופנתה לXXX בחודש ספטמבר 2014 והעלתה שוב את אותם טענות, כפעולת נקם עקב תביעה לפירוק שיתוף שהגישו כנגדה אחי התובע, כמה ימים קודם לכן. טענתה שעשתה כן מאחר ששמעה שהתובע עומד להטיס את ראש הממשלה (עמ' 123 שורות 5-2), ייתכן שמהווה נימוק נוסף לכך שהיא החלה שוב ב"מחול שדים" כנגד התובע.

18. הנתבעת זימנה עדים רבים על מנת להוכיח שהתובע עבר עבירה של אי דיווח וכי על פי חוק הטיס, הוא לא כשיר להיות טייס. כמו כן היא טענה שלאור מצבו הנפשי, הוא לא יכול להמשיך בעבודתו כטייס. לנושא זה כאמור, אין רלוונטיות לאור פסק הדין בתביעה הקודמת. יחד עם זאת, התברר מחקירת העדים, לרבות אלו שזומנו ע"י הנתבעת, כי התובע הוא טייס מיומן ומצטיין, אשר מוערך מאוד ע"י חברת XXX התובע אף נבחר להטיס את ראש הממשלה ופמלייתו בטיסתו לניו יורק בשנה שעברה.

19. הד"ר נחשוני, מומחה בפסיכיאטריה, הגיש ביום 12.1.15 חוות דעת פסיכיאטרית לבקשתו של ד"ר ל' שהוא היועץ הרפואי של חברת XXX, רופא תעופה בכיר וטייס. חוות דעתו התבססה בין היתר על בדיקה שנערכה לתובע ביום 18.12.14. בין היתר נאמר בחוות הדעת ביחס לתובע כי הוא:

"שרת שירות קבע בן 7 שנים כטייס קרב, תוך שהוא מפגין איכויות טכניות ופיקודיות גבוהות מעל לבנון וסוריה. בתקופה זו, בלטו יכולותיו וקור רוחו כאשר נאלץ להתמודד עם מצבי חירום קיצוניים, כמו ביצוע נחיתת אונס של מטוס עם מנוע בוער... ד' משלב באופן מדויק קור רוח ושיקול דעת במצבי חירום, הצליח לפעול בהצלחה מלאה כקברניט מטוס במצבי חירום מסכני חיים... ההערכה המקצועית הגבוהה והאמון הרב מצד מפעיליו מתבטאים, בין היתר, בהצבתו כטייס של ראש הממשלה במספר הזדמנויות... ב 1990 בהיותו כבן שלושים... חש מצוקה... בתקופה זו נעזר בטיפול פסיכיאטרי פרטי אצל ד"ר קריצ'מן, אשר אבחן מצוקה תגובתית והמליץ על נטילת פרוזק וקסנקס למספר חודשים... תהליך זה התרחש כשד' ממשיך לתפקד באופן מלא וללא כל עדות למסוכנות עצמית או כלפי הזולת... בשנת 2008 ... ד' פנה בשנית לד"ר קריצ'מן, על רקע תהליך גירושין... וד"ר קריצ'מן (אשר המליץ על טיפול הרגעי בקסנקס לפי הצורך) אבחן מצב של מתח חולף על רקע משבר משפחתי... במסגרת הטיפול הפסיכיאטרי הנ"ל... אצל ד"ר קריצ'מן לא התעורר כל חשש לסיכון אובדני ולא בוטאו כלל כוונה/תכנית אובדנית. ב- 2008 בסמוך להתנהלות תהליכי הגירושין ולאחריהם, ד' פנה לפסיכולוג הקליני (מר גבי גולן) על מנת לקבל סיוע והדרכה... מדיווח עולה כי מעולם לא עלתה סוגיה של מסוכנות לעצמו ובוודאי שלא התאבדות ויתרה מכך, סוגיית המסוכנות אינה רלוונטית כלל... אין עדות לדיכאון מגורי בהווה ובעבר... אין כל עדות למחשבות, דחפים, תכניות אובדניות בהווה ובעבר. אין עדות לתוקפנות כלפי הזולת בהווה ובעבר... תהליכי התמודדותו עם אירועי חיים מורכבים, מתאפיינים בחוסן נפשי... אין לראות בו אדם עם נטיות אובדניות".

20. בסיכום חוות הדעת, קבע ד"ר נחשוני שהתובע "אינו סובל ולא סבל בעבר מכל תחלואה נפשית שהיא. דרכי התמודדותו עם תהליכים משבריים, המעידים על יציבותו וחוסנו הנפשי, מביאים לצמיחה ולהפריה בכל מעגלי חיו: האישי הזוגי, המשפחתי, החברתי והמקצועי".

21. ד"ר נחשוני התבסס בחוות דעתו גם על חוות דעתו של הפסיכולוג מר מיקי דורון שערך לתובע מבחנים ביום 21.12.14 וכן בדיקות. מר גולן הגיע לאותם

מסקנות כמפורט לעיל ולדעתו ממצאי הבדיקות, כולל מבחן MMPI שוללים אובדנות ונמצא שיש לאיש חוסן נפשי רב.

22. ד"ר נחשוני נחקר ארוכות ע"י הנתבעת. בחקירתו הוא העיד שהוא לא מועסק ע"י XXX ולא הכיר את התובע לפני הבדיקה. הוא ביצע בדיקה לבקשת ד"ר ל' (עמ' 14 שורה 5 ושורה 12 וכן שורות 23-30). בעדותו, הוא שב ואישר כי התובע הוא "טייס מצטיין גם בחיל האוויר וגם בXXX ועובדה שהוא הטיס את ראש הממשלה... אני ערב לכשירותו הנפשית שלו בהווה" (עמ' 15 שורות 18-21). כמו כן העיד ד"ר נחשוני כי: "היכולת המדהימה שלו יוצאת דופן. כאשר הוא בטיסות, הוא מסוגל לנתק עצמו מההליכים הרגשיים והנפשיים והוא ממקוד בפעילות זו... ל' הכניס את התובע למבחני סימולציה קשים והוא עמד בכך" (עמ' 20 שורות 20-28). בנוסף, לדבריו: "אני מצאתי כי הוא אחד האנשים המוכשרים בתחומו ולאורך כל הדרך בלט כטייס קרב, מדריך טיסה, מפקד קורס בבית ספר לטיסה... בXXX תוך ארבע וחצי שנים כקברניט, מדריך טיסות, בוחן... יש על כתפיו אחריות בלתי רגילה כולל להטיס את ראש הממשלה. מישהו חושב שכולם עיוורים?" (עמ' 23 שורות 6-9).

23. לטענתו, התרופות שנטל התובע באותה עת באופן זמני, היו לצורך טיפול במשבר (עמ' 16 שורות 9-32) ואין לו "שמץ של ספק" שהתובע כשיר להטיס (עמ' 18 שורות 2-9). נטילת כדורים אלו למקרי חירום כפי שעשה התובע, לא פגעו ביכולותיו כטייס (עמ' 19 שורות 10-25). ד"ר נחשוני העיד כי לא היה לו צורך בתיק הרפואי של התובע (עמ' 21 שורות 10-11) וכי: "מבחן האמינות של התובע יצא תקין לגמרי" (עמ' 22 שורות 29-30). לדבריו: "הוא נמצא מבחינת הישגיו בטופ של הטייסים... האדם הזה מעבר לביצועיו משמש מודל לאחרים... 20 שנה הוא משמש מודל" (עמ' 23 שורות 17-20)... מדובר באדם שמתפקד בקצה הפירמידה של הטייסים עם רקורד ממדרגה ראשונה. קודם במהירות בזכות האיכויות שלו. עמד במצבי לחץ קיצוניים" (עמ' 26 שורות 3-5).

24. ד"ר נחשוני העיד כי כשנפגש עם הנתבעת לבקשתה ושאל אותה מדוע היא אפשרה לילדיהם לטוס עמו, אם היא סבורה שהתובע מסכן את הנוסעים,

היא קמה ועזבה את חדר הפגישה ולא נתנה כל תשובה (עמ' 23 שורות 30-32 ועמ' 29 שורות 1-4). גם ד"ר ל' העיד על אירוע זה (עמ' 91 שורות 1-4) והוגשו מכתבים שמתארים ומאשרים התנהלות זו של הנתבעת (מוצגים נ/1 ונ/2). לדבריו, כשטייס סבור שאולי יש בעיה בכשירותו, הוא מקרקע את עצמו ומברר את מצבו (עמ' 25 שורות 19-23). במקרה דנן, לא היתה לתובע כל בעיה ולכן הוא לא קרקע את עצמו (שם שורה 28) והבדיקות שנערכות לטייסים "אין לה אח ורע בשום חברה אחרת" (עמ' 26 שורה 17).

25. כמו כן לדבריו: "הטיפולים שפנה מר ד' לקבל רק חזקו אותו ואפשרו לו לפעול ביעילות גדולה יותר... כל הטענות שלך לגבי 20 שנה אחרונות הוזמו לחלוטין... אין לו מחלת נפש אלא רודפים אותו... השאלון תקף ומעיד על כך שמצוי בהטרדה מתמשכת משפטית ותעסוקתית מצד גרושתו... מן הדו"ח עולה שהוא כלל לא מהווה סיכון לזולתו ולעצמו" (עמ' 27 שורה 1 עד עמ' 28 שורה 2). ד"ר נחשוני אף העיד כי הוא חושב שיש לנתבעת בעיה נפשית והוא עומד מאחורי חוות דעתו (עמ' 29 שורות 12-29).

26. הפסיכולוג גבי גולן כתב לפסיכולוג מיקי דורון ביום 14.12.27, כי בטיפולים שערך לתובע "מעולם לא עלה נושא מסוכנות לעצמו ובוודאי שלא התאבדות" וכי הוא "בעל כוחות תקינים להתמודדות ונושא מסוכנות אינו רלוונטי כלל". בעדותו, אמר מר גולן כי הוא פגש לראשונה את התובע בחודש יוני 2008 (עמ' 97 שורה 1).

27. הפסיכולוג מר מיקי דורון העיד בחקירתו, כי הוא נפגש עם התובע לצורכי בדיקתו ארבע פעמים לערך, החל מחודש דצמבר 2014 (עמ' 30 שורות 6-10). לדבריו, יש טייסים שנוטלים כדורים מסוג זנקס וטסים (עמ' 31 שורות 22-30) ואין חשש כי התובע ייפגע בעצמו (עמ' 33 שורה 9). חוות דעתו שללה קיום של הפרעה אובססיבית קומפלקסיבית (עמ' 34 שורות 12-13). הבדיקה העידה על כנותו של התובע (עמ' 37 שורות 21-23) וכי "אין הפרעה נפשית שמצדיקה התערבות ביכולת הטיסה של ד'". הוא אף ציין, שישמח לטוס עמו ויאפשר לו להטיס את ילדיו (עמ' 39 שורות 28-31). גם הוא העיד, שתיקו הרפואי של התובע לא רלוונטי (עמ' 41 שורות 18-19).

28. ד"ר קריצימן תיאר במכתבו למיקי דורון מיום 23.12.14, כי הוא מכיר את התובע עקב פניותיו אליו בשנת 1990 ובשנת 2008. לדבריו, בשנת 1990 הוא התרשם כי: "מדובר בתגובה דיכאונית חרדתית ללא סכנה אובדנית והוא טופל תרופתית (פרוזק וזנקס) למשך מספר חודשים עם תגובה טובה". כמו כן, בשנת 2008 עקב משבר הגירושין, התובע פניו אליו שוב והוא לא מצא עדות לדיכאון. לדבריו, הוא המליץ לו על טיפול תרופתי הרגעי לפי הצורך (זנקס). ד"ר קריצימן סיכם כי: "בפעם הראשונה היה מדובר במשבר דיכאוני חרדתי ללא סימנים מגוריים, תגובתי לתנאי דחק סביבתי ובדרגת חומרה מתונה. בפעם השנייה היה מדובר במצב של מתח חולף על רקע משבר משפחתי... לא התעורר אצלי החשש כרופא פסיכיאטר לסיכון אובדני מצדו. הוא לא העלה בפניי אף פעם תכנית או כוונה כל שהיא להתאבד".

29. בעדותו, אמר ד"ר קריצימן כי בשנת 1990 כשהוא נתן לתובע כדור זנקס, התובע לא טס (עמ' 94 שורות 29-30 ועמ' 95 שורות 2-3). לדבריו, בשנת 2008 הוא המליץ לתובע על נטילת חצי כדור זנקס עקב משבר הגירושין ואין בעיה להטיס מטוס עם כדור כזה (עמ' 95 שורות 11-15). ד"ר קריצימן אישר כי לתובע אין הפרעה נפשית (עמ' 95 שורה 32).

30. התובע אישר כי לא דיווח בשנת 2008 בXXX כי הוא נוטל כדור זנקס (עמ' 47 שורות 22-23). אולם, בשנת 2009 כשנשאל ע"י הטייס הראשי האם יש לו בעיה נפשית לאור דיווחים שהועברו מהנתבעת, הוא סיפר לו כי היה בעיצומו של מאבק גירושין ונטל כדורים (עמ' 47 שורות 8-14 ועמ' 48 שורה 11). התובע גם העיד שבשנת 2013 הוא זומן לבירור ברשות התעופה האזרחית ודווח להם כי במשך תקופה קצרה בשנת 2008 הוא נטל כדור זנקס, על פי מרשם שקיבל מד"ר קריצימן. לדבריו, הוא לא היה צריך לדווח בהצהרת הבריאות התקופתית על נטילת התרופות כי במועד שהגיש אותה, בחודש נובמבר 2008, הוא כבר לא נטל תרופות והיה צריך לדווח רק על תרופות שהוא נוטל במועד עריכת ההצהרה (עמ' 53 שורות 18-20). ד"ר לי אישר בעדותו כי בטופס צריך להתייחס לתרופות הניטלות בהווה ולא בעבר (עמ' 89 שורה 14).

31. המשגה שעשה התובע לטענתו, היה באי דיווח שבעבר הוא קיבל טיפול פסיכולוגי לאור משבר הגירושין. לדבריו, הדבר נעשה מבושה והוא מבין

כיום, שלא היה לו כלל במה להתבייש כשנעזר בטיפול פסיכולוגי עקב משבר הגירושין (עמ' 50 שורות 6-14). בעקבות השימוע, נרשמה לו בשנת 2013 הערה על כך שלא דווח שהיה בטיפול פסיכולוגי בשנת 2008 ולא דווח כי היה בטיפול אצל פסיכיאטר בשנת 1990, לפני 25 שנים (עמ' 51 שורות 21-26). מכתב האזהרה שבו צוין כי התובע לא דווח כראוי על השינוי במצבו הבריאות בניגוד לתקנות הטיס (רישיונות לעובדי טיס) תשמ"א - 1981 נשלח לתובע עוד ביום 14.11.13, לאחר מתן פסק הדין (צורף כנספח ד' לסיכומי הנתבעת). יצוין כי התובע העיד כי השתמש רק בזנקס ולא בצ'פרקליס כפי שסבר בטעות בתחילה (עמ' 54 שורות 18-27, עמ' 57 שורה 32 ועמ' 60 שורה 23). לדבריו, ד"ר ל' אמר לו כי גם הרשויות בארה"ב מתירות שימוש בזנקס (עמ' 58 שורות 29-32) וגם ד"ר קריצ'מן שנתן לו את המרשם לזנקס בשנת 1990 ובשנת 2008 אמר לו שאין בעיה להטיס מטוס עם כדור כזה (עמ' 59 שורות 14-15 ושורה 24). ד"ר ל' בעדותו, אישר כי תרופות אלו מותרות כאשר הטייס במעקב וחוות דעת מאשרת שאין סכנה בנטילת תרופות אלו (עמ' 87 שורות 10-12).

32. מר ארז פלס, מנהל הרישוי ברשות התעופה האזרחית זומן ע"י הנתבעת. בעדותו הוא אישר שברישומיו כתוב שבשנת 1990 הומלץ לתובע ליטול פרוזק וזנקס ובשנת 2008 הומלץ כי ייטול זנקס. לדבריו, הוא בירר עם רופא הרשות ונאמר לו שניתן לטוס במינונים אלו (עמ' 71 שורות 14-31) והמידע אודות כך נמסר לו בשנת 2013 (עמ' 72 שורה 19).

33. לטענתו, בעקבות פניית הנתבעת אליהם בשנת 2013, הם ערכו בדיקה לתובע ובסיומה הוחלט שאין מקום לבטל את רישיונו (עמ' 72 שורות 11-29). זאת, לאחר בדיקה עם רופא הרשות וד"ר קריצ'מן (עמ' 76 שורות 24-25). לדבריו, מאחר שהשימוש היה זמני והתובע הודה בטעותו שלא דיווח, הוא לא מצא לנכון לפעול מעבר לרישום הערה בתיקו (עמ' 75 שורות 22-24 ועמ' 76 שורות 1-2).

34. מר פלס אישר בחקירתו כי התובע לא עבר עבירה על חוק הטייס (עמ' 78 שורות 9-10). לדבריו, שנה או שנתיים לפני שנת 2013, הוא קיבל פנייה אנונימית שבה נטען כי יש קברניט ב-XXX שיש לו בעיות נפשיות כמו אלו שמועלות כנגד התובע וכן איומים כפי שהנתבעת איימה על התובע. לדבריו,

רופא הרשות תיאם פגישה עם המתלוננת בבית קפה והמתלוננת האנונימית לא הגיע לפגישה (עמ' 78 שורות 25-30). רק בשנת 2013 הנתבעת פנתה באופן גלוי והם החלו בבדיקה (עמ' 79 שורות 1-6). מר פלס אישר כי לא היתה אליו פנייה לאחר יום 13.11.13 (עמ' 79 שורות 24-25). הנתבעת הכחישה בעדותה כי היא זו שפנתה בתלונה האנונימית (עמ' 99 שורות 28-31 ועמ' 100 שורות 1-7).

35. הנתבעת זימנה לעדות גם את ד"ר ל', רופא חברת XXX. לדבריו, על טייס לדווח שהוא נוטל תרופה פסיכיאטרית, באותו מועד שהוא נוטל אותה (עמ' 81 שורה 21). לטענתו, הוא לא ידע שהתובע היה בטיפול פסיכיאטרי (עמ' 83 שורה 15) ולא ידע עד לינואר 2015 כי התובע נטל כדור זנקס (עמ' 85 שורות 22-26, עמ' 86 שורה 27 ועמ' 88 שורה 25). לאחר בדיקותיו, התובע נמצא כשיר לטיסה וללא כל בעיות נפשיות (עמ' 83 שורה 19 ושורות 24-25 ועמ' 84 שורות 3-4).

36. ד"ר ל' העיד כי הוא בחר לצורך ביצוע הבדיקה לתובע, את ד"ר נחשוני וד"ר דורון (עמ' 85 שורות 8-11). לדבריו: **"עצם העובדה שהנ"ל מבצע 1000 שעות טיסה בשנה, משמש כקברניט, כבוחן, כמדריך ונחשב לטייס מצטיין, קרוב לוודאי שלא היו כל בעיות בתפקודו** (עמ' 86 שורות 4-5) **... ד' כשיר ביותר"** (עמ' 87 שורה 1). ד"ר ל' הסביר כי אין השפעה לתרופות אלו, שבע או שמונה שנים לאחר שניטלו (עמ' 88 שורה 28) והתובע הוא טיס אהוב שכולם מרוצים ממנו (עמ' 90 שורה 2 ושורות 11-12).

37. מר ב' שהיה סמנכ"ל המבצעים של XXX, זומן ע"י הנתבעת לחקירה. לדבריו, הפנייה הראשונה שקיבל בעניין התלונות נגד התובע, היתה בחודש ספטמבר 2014 (עמ' 102 שורות 9-10). לטענתו, התובע לא שיקר בהצהרות הבריאות שלו (עמ' 106 שורות 20-21) והוא כשיר לטיסה (שם שורה 29). לדבריו: **"לא יעלה על דעתי כממלא תפקיד, כי טייס הינו בלתי כשיר לטיסה ולא אעשה דבר בעניין"** (עמ' 110 שורות 12-13).

38. גם מר ק' שמשמש היום כסמנכ"ל מבצעים ב-XXX העיד כי: **"אין בעיה מקצועית ולא חוקית בהעסקתו של מר ד'"** (עמ' 116 שורה 29).

39. ממכלול העדויות והמסמכים שהוגשו עולה בבירור, כי אף שהתובע לא פעל על פי הנהלים כשלא דווח על נטילת התרופה באותו מועד ולא דווח על טיפולים שקיבל בעבר, הוא טייס מעולה ומצלח. במכתב שהוגש ע"י מר ב' (סומן ת/7) שנשלח לתובע, נאמר כי מגיע לו ציון לשבח, לאחר שביום 9.10.13 הוא שימש כטייס מפקד בטיסה מבנקוק לת"א, בעת שאירעה תקלה במשאבת שמן מנוע מעל הים האדום והיה צורך לכבות מנוע, להכריז מצב חירום ולנחות בשדה תעופה באריתריאה (עמ' 114 שורות 13-26). במכתב נאמר כי:

"תחת פיקודך, ובהטסתך הבאתם את המטוס והנוסעים לנחיתה בטוחה בשדה אסמרה תוך הפגנת מקצועיות ובטיחות ברמה הגבוהה ביותר. לאחר נחיתה, סייעת רבות לחלוץ המטוס והנוסעים והחזרתם בזמן קצר ביותר לתל אביב, פעולות שבוצעו בתנאים מורכבים ביותר תוך הפעלת יוזמה יצירתיות ועמידה על הבטיחות. על האופן בו פיקדת על האירוע וניהלת את הצוות אני רואה לנכון לציין אותך לשבח".

40. הנתבעת אישרה כי מסרה את כל המידע אודות מצבו של התובע עוד לפני שניתן פסק הדין בשנת 2013 (עמ' 121 שורות 30-4). היא אף הודתה בחקירתה כי התובע הוא "טייס מצויין" וגם היא טסה אתו פעמים רבות ולא פחדה (עמ' 123 שורות 11-7). ברור אם כן, שהפרת פסק הדין נועדה אך ורק לפגוע בתובע ולא היתה לה כל סיבה עניינית של דאגה לציבור הטסים.

41. משנשאלה הנתבעת, האם היא מסכימה להפסיק לפנות לגופים שונים בכל הקשור לתובע ועבודתו כטייס, היא לא הסכימה להתחייב שלא לפנות יותר (סעיף 48 לסיכומי האיש). היא אמרה כי: "ייתכן ואני אשקול לנקוט בהליכים כנגד XXX" (עמ' 124 שורות 18-15). לדבריה, XXX מפירה חוק (עמ' 124 שורה 27) והיא לא החליטה מה תעשה בנדון בעתיד וכלשונה "לא יודעת מה אני אעשה" (עמ' 125 שורות 10-6).

42. ברור אם כן, שהנתבעת לא רק שפעלה בעבר בניגוד מוחלט לפסק הדין, היא אף לא שוללת כי בעתיד תשוב ותפנה לגופים שונים בנושא זה.

43. לפיכך, יש להיעתר לתביעת התובע וליתן צו מניעה קבוע האוסר עליה להפר את פסק הדין.

(ב) האם קיימת עילת תביעה כספית כנגד הנתבעת?

1. התובע השתית את תביעתו על עוולות נזיקיות כגון הפרת חובה חקוקה, רשלנות וכן פגיעה בפרטיות. ברם, כמפורט לעיל, עילת התביעה היא בעיקרה חוזית ולא נזיקית. הנתבעת הפרה הסכמה שקיבלה תוקף של פסק דין והיה מקום לבחון את הנזקים שנגרמו לתובע כתוצאה מהפרת ההסכם על פי דיני החוזים ולא הנזיקין.

2. ברם, כפי שנקבע בעמ"ש 33044-04-13 נ.ר. נ' א.א. (16.2.14) אף אם "דרך המלך היתה להגיע למסקנות על פי דיני החוזים ולא על פי דיני הנזיקין אולם אפילו צעדנו בדיני הנזיקין, המסקנה היתה אותה מסקנה, שהמשיב חב כלפי המשיבה באחריות מושגית וקונקרטי, שהוא הפר חובה זו, שהפרתו גרמה לנזק ולפיכך הוא חייב לפצותה על נזקה".

מאחר והתובע השתית את עילות התביעה על עוולות נזיקיות, נבחן האם הן הוכחו?

3. פגיעה בפרטיות - סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות תשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") קובע כי פגיעה בפרטיות כוללת בין היתר:

"(8) הפרה של חובת סודיות לגבי ענייניו הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע.

(11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חיוו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו או להתנהגותו ברשות היחיד".

במקרה דנן, משהצדדים הסכימו במפורש בהליך הקודם שאף אחד לא ייפגע בשם הטוב ובפרטיות הצד שכנגד, והרקע להסכמה זו היתה התביעה שהתובע הגיש עקב פניות הנתבעת למקום עבודתו וניסיונותיה להפסיק את עבודתו כטייס, הרי שברור שהנתבעת פגעה בפרטיותו של התובע כפי שטוען התובע בסיכומיו (סעיפים 14-17).

בצדק טוען התובע כי: "פניותיה אלו של הנתבעת נעשו לאחר שכבר פנתה, באותן טענות עצמן, לרת"א בשנת 2013 וקיבלה תשובה שהעניין נבדק וטופל. כשנה לאחר מכן, היא שבה ופונה לכל גורם אפשרי... בXXX, ברת"א ובמנהל האמריקאי, ממחזרת שוב ושוב את אותן הטענות, טוענת כי ברשותה מידע וראיות חדשות, אותן היא מסרב לגלות ולהציג... מכפישה את התובע, מציגה אותו כחולה נפש מסוכן ואובדני כחולה מין. אין ספק כי התנהגות זו מהווה הטרדה מאיימת... ו"פגיעה בפרטיות" (סעיף 46 לסיכומיו). לנוכח העובדה שהתביעה הוגשה חודשים ספורים לאחר שהנתבעת שבה ופנתה לגופים השונים, אין יסוד לטענת הנתבעת כי התביעה התיישנה.

4. לנתבעת לא עומדת אף אחת מההגנות הקבועות בסעיף 18 (1) ו (2) לחוק **הגנת הפרטיות** תשמ"א - 1981, מאחר שהפגיעה לא נעשתה בתם לב, שהוא תנאי מקדמי להגנות. הנתבעת לא נתנה כל הסבר מדוע היא הסכימה שילדיה יטוסו עם התובע, למרות שהוא טייס כה מסוכן. הבן ... טס עם אביו ללונדון בפברואר 2014 והבת ... במאי 2014. האישה עצמה אישרה כי היא טסה עם האיש פעמים רבות והוא טייס מצוין (סעיף 53 לסיכומי האיש). ברור כי מטרתה לא היתה להגן על הנוסעים ולא מחמת "חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית". שהרי, פניות שהיא יזמה בנושא זה נבחנו וטופלו והיא לא העלתה כל מידע חדש בפניותיה לאחר שניתן פסק הדין (סעיף 9 לסיכומי התשובה). לא היה בפרסום גם "ענין ציבורי" שמהווה הגנה לפי סעיף 18 (3) לחוק הנ"ל כפי שטוענת הנתבעת (סעיף 9 לסיכומיה), ואין יסוד לטענתה כי הפרסום עומד ב"מבחן התועלת", המצדיק פגיעה בפרטיות. זאת, מאחר שכאמור, הנתבעת כבר פנתה לפני מתן פסק הדין לרשויות השונות ונאמר לה שהנושא נבדק ולא נמצא שיש סיבה להפסיק את עבודתו של התובע. האיש צודק כי: "מה שהדריך את הנתבעת לא היה ענין ציבורי להגנת הנוסעים וחברת XXX (שאחרת היתה מסתפקת בתשובותיהם שהעניין נבדק וטופל) כי אם פגיעה בתובע...לא רצון למנוע סיכון עתידי מנוסעי XXX מדריך את הנתבעת, כי אם רצון להעניש את התובע על מעשים שלכאורה, לטענתה, ביצע בעבר (הרחוק) שאינם מסכנים כיום את הציבור" (סעיף 53 לסיכומיו).

5. פניית הנתבעת לאותם גופים שוב, לאחר שכבר נערכו על ידה פניות זהות שנה קודם ונמסר לה כי הנושא נבדק וטופל, חרזה מתחום הסביר ולכן לא עומדת לה הגנת סעיף 20 לחוק הגנת הפרטיות. שהרי: "תאוריה הקשים את התובע כ"חולה נפש", בעל "דכאון קליני", "מכור למין", "מסוכן", "אובדני" וכיו"ב, פניות לעשרות אנשים וגופים הקשורים לXXX שאינם אלו המטפלים בתלונות מסוג זה, והתעקשותה לחזור ולהעלות את האשמותיה אלו, שוב ושוב, לאחר שקיבלה תשובה כי העניין נבדק וטופל, לא היתה "נחוצה באופן סביר" (סעיף 54 לסיכומיו).

6. מסכים אני עם התובע כי: "גם אם נניח, לטובת הנתבעת, כי בתחילת הדרך היתה לה הצדקה כלשהיא לפניותיה לXXX, הרי משפנתה בשנת 2013, הגישה תלונותיה וטענותיה לרת"א, וקיבלה הודעה כי הנושא נבדק וטופל, היא היתה חייבת להניח לכך, אך זאת לא עשתה, והיא חזרה ושבה לפנות, באותן תלונות בדיוק, המבוססות על אותו "מידע" שהיה לה, גם במהלך שנת 2014, כאשר הפעם אף היה כנגדה צו מניעה שאסר עליה לעשות כן... התעקשה להמשיך ולהכפיש את התובע, באותן טענות אשר באותו זמן כבר ידעה היטב כי הופרכו" (סעיף 55 לסיכומיו).

7. גם העובדה שהתובע חתם על טופס ויתור סודיות כלפי מעסיקו (סעיף 16 לסיכומי הנתבעת ונספח א' לסיכומיה), לא מצדיק כל פנייה בתפוצה רחבה לגופים כה רבים אצל מעסיקו של התובע, כולל מנהלת יחסי משקיעים, לאחר שהנתבעת התחייבה מפורשות שלא תשוב ותפנה לגופים אלו.

8. סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי: "פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית, והוראות פקודת הנזיקין (נוסח חדש) יחולו עליה בכפוף להוראות חוק זה". לפיכך, מאחר שהתנהלות התובעת מהווה פגיעה בפרטיות ולא קמה לה אף אחת מההגנות הקבועות בחוק, יש לקבוע כי הנתבעת ביצעה עוולה של הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין. החיקוק נועד לטובתו ולהגנתו של התובע והפרתו גרמה לו נזק בשמו הטוב ולעוגמת נפש (סעיף 79 לסיכומיו).

9. כמו כן, סעיף 2 (ב) (4) לחוק מניעת הטרדה מאיימת תשס"ב - 2001 קובע כי הטרדה מאיימת כוללת גם פגיעה "בשמו הטוב" של אדם. ברור כי פניותיה של הנתבעת לXXX ולרשות שדות התעופה פגעו בשמו הטוב של התובע.

10. בנוסף, התנהלותה של הנתבעת היוותה עוולה של רשלנות. הנתבעת חבה חובת זהירות מושגית וקונקרטיית כלפי בעלה לשעבר ועקב התנהלותה ופניותיה לגורמים השונים בניגוד להתחייבותה שקיבלה תוקף של פסק דין, היא גרמה לתובע נזק. היה עליה לדעת והיא ידעה כי פניותיה לגופים השונים ייגרמו נזק לשמו הטוב (סעיף 79 לסיכומיו).

11. ברם, ביחס לנושא אחד, יש לקבל את טענת הנתבעת כי קמה לה הגנת סעיף 13 (5) לחוק הגנת הפרטיות, המאמץ את הגנות סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע (סעיף 93 לסיכומיה). במה דברים אמורים: התובע טוען כי כתב ההגנה שהגישה הנתבעת בבית משפט השלום בפתח תקוה ושבו היא מפרטת את טענותיה בדבר מצבו הנפשי של האיש ועברו המיני, מהווה פגיעה קשה בפרטיותו של התובע, שכלל אינו צד להליך ונושאים אלו לא רלוונטיים כלל לסכסוך הרכושי שנדון שם בינה לבין אחיו (כתב ההגנה צורף כנספח ט"ו לכתב התביעה). בין היתר, טוענת הנתבעת בכתב ההגנה באותו הליך כי האיש: "אובחן כסובל מדיכאון קליני (מחלה כרונית שאינה בת מרפא) שהובילה אותו להתנהגות אובדנית, לחוסר תפקוד ולבגידות בנתבעת... ד' התגלה כאדם אלים... סיפר על רצונו לשים קץ לחייו ע"י ביצוע מעשה הרואי נועז עם מטוס חיל האוויר... נזקק לשירותיהן של נערות ליווי... צרכן כבד של חומרים פרונוגרפיים" (סעיפים 3,40 ו - 74 לכתב ההגנה וסעיפים 27-29 לסיכומי התובע).

12. אולם, ברע"א 1104/07 עו"ד חיר נ' עו"ד גיל, פ"ד סג (2) 511, נקבע כי קיימת חסינות מוחלטת לפרסומים שנעשו אגב דיון משפטי. נפסק כי:

"לאור חשיבותה של ההגנה נקבע כי ההגנה שבסעיף 13(5) תחול לא רק על דברים שנאמרים באולם המשפט אלא היא חלה על "כל צעד הננקט עם ההליך בכל שלב משלביו השונים..."

13. משהגענו למסקנה כי התובעת הפרה את פסק הדין ועוולה כנגד התובע בעוולות נזיקיות שגרמו לו עוגמת נפש רבה, יש לבחון מה היקף הפיצוי המגיע לתובע.

(ג) מה שיעור הפיצוי המגיע לתובע?

1. במקרה דנן, התביעה לא הוגשה בעילה על פי חוק איסור לשון הרע. ברם, ניתן להקיש ממדיניות קביעת הפיצויים בגין עוולת לשון הרע אף למקרה דנן, שבו נגרמה לתובע עוגמת נפש רבה, עקב פגיעה בפרטיותו ובשמו הטוב. טענת הנתבעת כי: "אין כל ספק כי לא נגרם לו כל נזק מפעולות הנתבעת" (סעיף 96 לסיכומיה), חסרת שחר. בע"א 89/04 ד"ר נודלמן נ' נתן שרנסקי (ניתן ביום 4.8.08) קבע בית המשפט כי:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול לפגוע בנכס היקר ביותר לאדם - שמו הטוב וכבודו כאדם בעיני עצמו ובעיני זולתו. היא ביטוי העלול להכתיים את אישיותו בעיני הזולת, ולפגוע בביטחונו הפנימי גם כלפי עצמו. היא דבר העלול להרוס במחי יד, וכהרף עין, שם טוב שנבנה ועוצב במשך שנים רבות באופן שלא ניתן להחזירו לקדמותו, וכל פיצוי כספי לא ייטיב באופן אמיתי את הנזק שנגרם. פגיעתה של הדיבה רעה לא רק כלפי מושא לשון הרע עצמו, אלא גם כלפי סביבתו הקרובה - משפחתו, ילדיו וידידיו. היא עלולה לפגוע קשות בנפש האדם וכן בעיסוקו ובמעמדו החברתי והכלכלי. היא עלולה לפגוע פגיעה ללא תקנה בטעם חייו ובאריכות חייו".

2. בעמ"ש 47311-10-13 פלוני נ' פלמונית (ניתן ביום 19.5.14) קבע בית המשפט (כב' השופט ברנר) כי:

"כאשר עסקינן בסכסוך משפחתי, שומה על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו לפסוק פיצויים בגין פרסום לשון הרע... גם כעניין שבמדיניות, אין לעודד צדדים לסכסוך משפחתי להגיש תביעות לשון הרע בגין כל ביטוי פוגע שנאמר ע"י הצד שכנגד, שאם לא כן, בתי המשפט לענייני משפחה יוצפו בתביעות לשון הרע לרוב. יחד עם זאת, לכלל הזה יש יוצאים מן הכלל ודומה כי המקרה הנוכחי הינו דוגמא מובהקת ליוצא מן הכלל. אין המדובר בפרסום אקראי ובלתי מכוון של לשון הרע מתוך סערת

רגשות, שראוי לנהוג בסלחנות ביחס אליו, אלא במסכת שיטתית, עקבית ומרושעת של פרסומים...".

3. מקרה דנן, הוא מקרה יוצא דופן בזדון שבו נעשתה הפגיעה, המתבטאת בכמה מובנים:

א. הפגיעה בפרטיות נחשפה בפני אנשים רבים בחברה שבו מועסק התובע ובפני גורמים נוספים ברשות שדות התעופה, והיה חשש כי הפניות הרבות ייפגעו במטה לחמו של התובע.

ב. מספר הפניות שבהן הושמץ התובע ונפגעה פרטיותו היה רב וכלל מכתבים רבים.

ג. הפגיעה בפרטיות נעשתה לאחר שהנתבעת הסכימה לא לפנות שוב לאף גורם ולא לפגוע שוב בפרטיותו ובשמו הטוב של התובע והפגיעות נעשו תוך הפרת פסק דין.

ד. הפגיעה בפרטיות ובשם הטוב של התובע נגעו להיבטים רפואיים ונפשיים של התובע ונחשף חלק מעברו הרפואי.

ה. הפגיעה בפרטיות נעשתה בזדון והנתבעת ממשיכה להצדיק את מעשיה, היא לא התחייבה להפסיק את מעשיה, והיא לא הביעה כל התנצלות.

4. מהו שיעור הפיצויים שיש להעניק לתובע במקרה דנן?

במאמרם של יובל קרניאל ועמירם ברקת "הפיצויים בדיני לשון הרע: השם והשמן" עלי משפט ב (תשס"ב) 205 כותבים המחברים כי: "בהעדר ראיות ישירות לנזק שנגרם, נקבעו בפסיקה ובחקיקה אינדיקציות שמטרתן לסייע לשופט בבואו להעריך את השלכות הנזקיות של הפרסום. שתי האינדיקציות הבולטות בהקשר זה הן חומרת הדיבה בפרסום ותפוצתו, כשהנזק המשוער הוא מכפלתם. כלי עזר נוסף היכול לרכך את אלמנט אי הוודאות הגלום באומדן הוא התחשבות בסכומים שנפסקו בעבר בגין פרסומים דומים" (עמ' 210).

5. במחקרם של תמר גדרון, רועי אילוז ורועי ריינזילבר "הפיצויים בלשון הרע - תמונת מצב אמפירית?" משפטים מג תשע"ג, נבדק ממוצע הפיצויים בתביעות לשון הרע בין השנים 2004-2011. בחינת הנתונים מלמדת, כי ממוצע הסכום שנקבע לפיצוי היה גבוה בהרבה מהחציון וכמו כן נראה כי סטיית התקן משמעותית מאוד. בה"ש 80 מסבירים המחברים כי "קיימת אסימטריה חיובית של הנתונים, היינו הרבה פסקי דין עם ערך נמוך ומעט פסקי דין עם ערך גבוה... רוב פסקי הדין הם בסכומים לא גבוהים אולם קיימת קבוצה לא מבוטלת של פסיקה בסכומים גבוהים". במקרה דנן, מדובר בפגיעה חמורה בתובע, הן לאור הפגיעה הקשה בפרטיותו והן לאור עוגמת הנפש הרבה שנגרמה לו, לאחר שהנתבעת התחייבה שלא תפגע יותר בפרטיותו והסכמה זו קיבלה תוקף של פסק דין.

6. בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי הנ"ל, קבעה כב' השופטת פרוקצ'יה כי :

"האופי הייחודי של עוולת לשון הרע, והתכלית המורכבת של הסעדים הניתנים בגין עשייתה, מצדיקים, אפוא, התייחסות, בין שאר המרכיבים, גם לזהותו של המפרסם, למצבו הכלכלי והאישי ולשאר גורמים רלוונטיים שעשויה להיות להם השלכה חשובה על השגת תוצאה צודקת בקביעת שיעור הפיצוי... יש לבטא במסגרת הפיצוי גם את המימד ההרתעתי - חינוכי, שנועד לבסס נורמה ראויה לשיח ציבורי בחברה הישראלית".

7. באותו עניין, שעה שהיה מדובר באדם שפרסם ספר עם דברי לשון הרע רבים ופוגעניים ביותר נגד דמות ציבורית בכירה, העמיד בית המשפט את הפיצוי על סך של 500,000 ₪.

8. בת"א (י-ם) 172/89 פלוני נ' אלמוני (פ"מ תשנ"ד (ב), 397), נדון מקרה בו עיתון נפוץ פרסם מידע על אודות עבירה שביצע התובע לפני שנים רבות. לאור חלוף השנים ומאחר שעל פי חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים תשמ"א - 1981 נמחקה הרשעתו, נפסק פיצוי בגובה של 500,000 ₪.

9. בע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית (ניתן ביום 24.4.14), אישר בית המשפט פיצוי בסך של 200,000 ₪ במקרה שבו אדם פרסם רומן המבוסס על מערכת

יחסים עם אישה, שעה שבספר פורטו פרטים חושפניים ואינטימיים ביותר אודות האישה, כך שניתן היה לזהותה.

10. בע"א 18870-10-11 אלבז נ' דוד (ניתן ביום 6.3.12), אישר בית המשפט המחוזי פיצוי בסך של 75,000 ₪ במקרה שבו הודיע יו"ר עמותה בשני אירועי הרמת כוסית בפני כלל עובדי העמותה, כי התובע, שהיה קודם פיטוריו מנהל העמותה, פוטר מהחברה בשל גניבה מהעמותה. בפסק הדין נקבע כי:

"בבוא בית המשפט לדון בנזק יתן משקל נכבד לנזק שנגרם לנפגע מהפרסום, ובמסגרת זו אף לעוגמת הנפש שנגרמה לו. לשם כך יבחן את התנהגות הצדדים לאחר הפרסום ובמהלך ההליכים המשפטיים, שכן זו משליכה על הנזק. כך למשל יתחשב בית המשפט בשאלה האם הנתבע עמד על כך שהדברים שפורסמו הם אמת ובכך העמיק את הפגיעה בשמו הטוב של התובע. כמו כן, בית המשפט ישקול את תפוצת הפרסום ואת הקשר בין הנפגע לבין קהל היעד אליו היה מיועד הפרסום, מכיוון שהפיצוי הוא גם אמצעי להענשת המפרסם וחינוך הציבור. בית המשפט ישקול אף את התנהגות המפרסם ויבחן האם המפרסם פעל מתוך מניעים טהורים ותום לב ועד כמה וידא היטב - בטרם הפרסום - כי הדברים הם אמת. אין נוסחה מדויקת המאפשרת את תרגום השיקולים הרלבנטיים לסכום כספי, ועל כן ההכרעה בעניין זה נעשית בסופו של דבר בדרך של אומדן".

11. ברע"א 3832/11 פישביין נ' עו"ד בומבך (17.9.07) אושר פיצוי בסך של 150,000 ₪ בגין פרסום שנעשה כמה ימים לפני מועד הבחירות ללשכת עורכי הדין ובו נאמר אודות עו"ד שהתמודד על ראשות לשכת עורכי הדין, שהוא מינה כבוררים עורכי דין לא ראויים, על מנת שיסייעו לו להיבחר ליו"ר לשכת עורכי הדין.

12. בספרו דיני הגנת הפרטיות (פרלשטיין גינוסר בע"מ, 2003), מתייחס המחבר עו"ד אלי הלם (עמודים 256-258) ליחס בין הפגיעה בפרטיות לבין לשון הרע בהערכת סכום הפיצוי. בין השאר, עומד המחבר על ההבדל בין מטרות שני החוקים. מטרת חוק לשון הרע לפצות את האדם על פגיעה במוניטין ובשמו

הטוב בעוד שהפיצוי במקרה של פגיעה בפרטיות נועד לפצות אדם על הפגיעה הנפשית.

13. לאור הנ"ל, ולאחר היקש מהשיקולים שנלקחו בחשבון בתביעות לשון הרע הרלוונטיים לעניינינו, על דרך האומדנה ולאור היקף הטענות הפוגעניות שהציגה הנתבעת בפני אנשים במקום עבודתו של האיש ועוגמת הנפש שהוא חווה, הנתבעת תשלם לתובע פיצויים בסך של 100,000 ₪.

(ד) האם יש לחייב את הנתבעת בהפקדת ערובה לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת?

1. על פי סעיף 6 לחוק מניעת הטרדה מאיימת, תוקף הצו לא יעלה על שישה חודשים וניתן להאריכו לכל היותר לשנתיים.

2. לפיכך, גם האפשרות הקבועה בסעיף 5 (ד) לחוק הנ"ל ושעניינה קביעת ערובה, לא תועיל לתובע, היות והיא ממילא מוגבלת בזמן.

3. לכן, נראה כי מתן צו להפקדת ערובה כספית לכך שהנתבעת לא תפר שוב את פסק הדין, לא מתאים לנסיבות מקרה דנן, שבו הצדדים התחייבו להימנע בפגיעה בשם הטוב ומהטרדה, ללא הגבלת זמן.

(ה) האם יש לכופף את הנתבעת בסנקציות על פי פקודת בזיון בית המשפט?

1. כפי שפורט לעיל, הנתבעת הפרה ברגל גסה ובמכוון, את פסק הדין.

2. סעיף 6 (1) לפקודת בזיון בית המשפט (להלן: "הפקודה") מעניק לבית המשפט סמכות לכופף בקנס או במאסר מי שמסרב לציית להחלטה שיפוטית.

3. נקבע כי ניתן להפעיל את הסעיף הנ"ל רק אם הוראות פסק הדין ברורות ומצדיקות אכיפתן באמצעים הקיצוניים שבפקודה. הסנקציה אינה עונש אלא אמצעי שנועד להבטיח קיום עתידי של הצו השיפוטי ויצירת הרתעה. כמו כן, אין להיזקק להליכים לפי הפקודה אם קיימת אפשרות קיצונית

פחות לביצוע ההוראה השיפוטית (ראו: רע"א 3888/04 שרבט נ' שרבט, פ"ד נט (4), 49, ע"פ 6981/13 יקבי ירושלים נ' אנטיפוד השקעות (9.12.13)).

4. בעניינינו, הסכם הפשרה שקיבל תוקף של פסק דין הוא ברור ביותר. נאסר על הנתבעת להטריד או לפגוע בפרטיות או בשמו הטוב של התובע. פניות לגופים שונים בגין טענות על העדר כשירותו של התובע כטייס לאור מעשים שנעשו לפני מועד פסק הדין, נאסרו.

5. מאחר שאין אפשרות קיצונית פחות להבטיח כי הנתבעת תעמוד בביצוע פסק הדין ומאחר שהוכח כי היא בבחינת "שור מועד" שהפר באופן בוטה את פסק הדין, יש מקום לקבוע כי בגין כל הפרה עתידית של פסק הדין, היא תיקנס [ראו: רע"א 3901/12 דאלי נ' וי אס (25.7.12) וכן בג"ץ 1067/08 עמותת נער כהלכה נ' משרד החינוך (17.7.10)]. יודגש כי בחקירתה, נמנעה הנתבעת מלהתחייב שלא לשוב ולפנות למקום העבודה של התובע ולרשויות השונות והיא אף הודיעה כי תשקול הגשת תביעה כנגד XXX וייתכן כי עקב כך, ייטענו על ידה שוב אותן טענות ביחס לכשירותו של התובע כטייס.

6. לפיכך, בגין כל הפרה עתידית של פסק הדין היא תיקנס בסך של 5,000 ₪.

ה. העולה מן המקובץ:

1. ניתן צו מניעה קבוע האוסר על הנתבעת לפנות לכל גוף או מוסד ולטעון בפניהם טענות שיש בהם בכדי לפגוע בתובע, בפרטיותו, בשמו הטוב או בעיסוקו ולהטרידו בכל דרך שהיא, אלא אם כן קיים חשד לעבירה ואז ברור כי ניתן לפנות למשטרה. מובהר כי נאסר על הנתבעת לשוב ולפנות לכל גוף שהוא בגין הטענות שהיא כבר הביאה בפני הרשויות השונות והקשורות לעברו של התובע ולכשירותו כטייס, ואשר כבר נבדקו ונדחו.

2. בגין העוולות שביצעה הנתבעת כמפורט בכתב התביעה, היא תשלם לתובע פיצויים בסך של 100,000 ₪.

3. ככל שהנתבעת תפר את פסק הדין שניתן בהליך הקודם, היא תיקנס בסך של 5,000 ₪ בגין כל הפרה, על פי פקודת בזיון בית המשפט.

4. הנתבעת תשלם לתובע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 20,000 ₪.

5. פסק הדין מותר לפרסום בכפוף להשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, ח' טבת ה' טבת תשע"ו, 20 דצמבר 20 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.